

ДУХ, ДУША И ТЯЛО

Говорейки за новородението, казахме, че това, което Бог новоражда е нашия дух, който стои в основата на самоличността ни. Но наред с духа, човек има и душа, и тяло, в които за съжаление продължава да живее и управлява грехът. Изкуплението, което Исус извърши на кръста беше пълно, но въпреки това ние навлизаме в него постепенно и поетапно. Първият етап на това изкупление е именно новораждането на нашия дух, което е на практика мигновено събитие. Вторият етап на изкуплението е спасението на душата ни, който етап продължава до деня на нашата смърт. И третият етап е изкуплението на нашите тела (**Рим.8:23**), които ще се преобразят, за да станат съобразни с Неговото славно тяло, така щото да покори и всичко на Себе Си. (**Фил.3:21**). От всичко това виждаме, как постепенно и поетапно ние навлизаме в едно пълно покорство на Бога – покорство, което беше Божията воля за човека, още от Неговото създаване. Но това покоряване на нашето естество не е насилствено или въпреки нашата воля. Макар и Бог да поема основно инициативата и отговорността при спасението на нашия дух и нашето тяло, пак основната отговорност за спасението на душите ни остава изцяло върху нас. И както отбелязахме, ние изработваме спасението на душите си през цялото време на нашия земен живот (**1Петр.1:9; Фил.2:12**).

СПАСЕНИЕТО (ИЗКУПЛЕНИЕТО)

Спасението само по себе си е една голяма и обширна тема. Самата дума „спасявам“ има много по-голямо и дълбоко значение. На гръцки думата е „создо“ и означава едновременно спасение, изцеление и освобождение. И навсякъде в Новия завет, където четем, че Исус е изцелявал, освобождавал и прощавал на хората е използвана тази дума „создо“. Всичко това ни показва, че Библията говори за спасение всеки път, когато имаме протичане на Божествения живот в човека, без значение на това какви са плодовете на този живот. С други думи, когато срещаме думата спасение, ние трябва да подразбираме именно това приемане на Божия живот в нас, а не някакво избавление от смъртта и от ада. Много хора възприемат спасението като нещо, което става веднъж в живота ни при нашето новородение и поради което се спасяваме завинаги от вечното осъждение. За това и много често можем да чуем въпроса: „Ти спасен ли?“ Това е така, защото хората поставят знак за равенство, между новородението и спасението. А спасението всъщност включва пълното изкупление на нашите дух, душа и тяло. То е така да се каже едно постоянно приемане на вечния живот, на база на който ние приемаме повече от Божия живот в себе си и по този начин влизаме в пълното изкупление, което Исус изработи за нас на кръста. То е един процес, който продължава през целия ни живот, и при който имаме освобождаване на вечния живот в нас, при което смъртта отстъпва, докато накрая бъде напълно победена. С други думи докато смъртното бъде погълнато от живота (**2Кор.5:4; 1Кор.15:53**). Много християни за съжаление обаче се облягат на това, че са били новородени, и смятат, че спасението им е гарантирано. Но както видяхме, новородението е само началото или основата, на база на която ние имаме възможността да се изпълваме с Духа и благодатта на Бога, и по този начин да ходим в покаяние и в нов живот. Ето защо е толкова важно да имаме постоянни преживявания и срещи с Бога, чрез които дефакто да изработваме спасението си, защото нищо друго не е в състояние да освобождава живота на Бога в нас.

Библията ясно ни показва, че пълното спасение (изкупление) е процес. В **Ефес.1:13-14** апостол Павел ни казва, че всеки един от нас, който е бил новороден е също така и запечатан „с обещания Св. Дух, който е залог за нашето наследство, догде бъде изкупено притежанието на Бога – да бъдем за похвала на Неговата слава“. Това означава, че от една страна Бог се ангажира със нашето спасение, гарантирайки от Своя страна, своята вяроност в това да осигурява Своята спасителна благодат в живота ни. Но от друга това означава, че ние също трябва да бъдем верни в нашата част от „сделката“. Но ако се откажем от това да пребъдваме в Него и да изработваме спасението си със страх и трепет, приемайки постоянно от вечния живот, до който имаме гарантиран достъп, тогава все едно ние се отказваме от сделката, която сме склучили с Бога. Ето защо никой от нас не може твърдо да заяви, че спасението му е сигурно, след като веднъж е получил достъп до вечния живот. Самият апостол Павел във **Фил.3:11** споделя, своята загриженост, за това дано всякак да достигне възкресението на мъртвите (пълното спасение). Апостол Петър също в своето първо послание споделя за това, че праведният едвам се спасява (**1Петр.4:18**), а във второто, говори за хора, които „след като са избягали от светските мръсотии чрез познаването на Господа и Спасителя Исуса Христа, те пак са се сплели в тях и остават победени, при което последното им състояние е станало по-лошо и от първото“ (**2Петр.2:20-22**). От този стих виждаме, че дори познаването на Бога, не е гаранция за нашето спасение. А в 19 стих ни се дава и обяснението за загубата на нашето спасение и тя е, че „от каквото е победен някой, на това и роб

става". За това спокойно можем да сравним нашето спасение със завладяването на обещаната земя, в която евреите трябваше да влязат. По същия начин и ние чрез нашето пребъждане в Божията благодат, която ни осигурява всичко необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на Бога (**2Петр.1:3**), имаме отговорността да завладеем всяка част от нашата душа, която все още е под контрола и управлението на нашия неприятел - дявола. Но ако прекъснем връзката си с Бога и вечния живот, тогава съвсем естествено дяволът успява да възвърне териториите си, които преди това са му били иззети. Всичко това ни показва, че нито за миг ние не трябва да изпускаме възможността си да черпим с радост от изворите на спасението (**Исая12:3**).

СПАСЕНИ ПО БЛАГОДАТ ЧРЕЗ ВЯРА

От всичко това до тук можем да заключим, че думата "спасение" говори за възможността на човека да приема живота на Бога. И тази възможност както вече видяхме е на базата на Божията милост и благодат, които отварят в нас очите ни за истината и ни водят в покаянието, което докарва живот (**Деян.11:18**). И това отваряне на духовните ни очи, в следствие на което започваме да виждаме и осъзнаваме духовните истини и реалности, Библията нарича вяра. А вярата е даване на твърда увереност и убеждение за неща, които не се виждат (**Евр.11:1**). И това убеждение е именно на базата на Божията милост и благодат, които ни правят способни да се доближим до Бога и да имаме Неговия живот (който е живот на вяра) и Неговата увереност за невидимите неща в духовния свят. Поради тази причина Словото казва, че сме спасени по благодат, чрез вяра, а не чрез дела, за да не се похвали никой (**Ефес.2:8-9**). Много хора не могат да си обяснят как така спасението не е чрез дела, а чрез вяра, но това е поради същата грешка, че под спасение те разбират пълното ни изкупление, а не възможността на човека да приема от вечния живот. Библията е категорична, че чрез дела никой не е в състояние да умилостиви Бога, така щото Той да се доближи до грешния човек, да му прости греха и да има общение с него. Нашето умилостивение е единствено и само чрез кръвта на Господа Исуса Христа и нашата вяра в Неговото дело на кръста. Никой от нас никога не е видял Бога, нито е присъствал на Христовото разпятие, но Бог чрез Своята благодат дава в сърцето ни вярата в тези невидими реалности, така щото да имаме твърда увереност за това, което е факт в духовния свят и във вечността. И чрез тази вяра всеки един получава възможност да стъпи във вечността и духовната реалност, в която обитава сам Бог, и да изгражда своите взаимоотношения с Него, на основата на които да Го познава и Неговият живот да бъде зачеван в него (в неговата душа).

БОЖИЯТА И ЧОВЕШКАТА ЧАСТ

Въпросът, който най-вероятно се надига във всеки от нас е: „Каква е все пак Божията, и каква е човешката част във всичко това?“ Ако Бог в милостта си идва и ни дава вяра за спасение чрез Своята благодат, това означава ли, че спасението е изцяло по Негова инициатива и Негово дело? Означава ли също, че нашата позиция е позиция на пасивност, очаквайки и разчитайки само на Божията инициатива за общение и познаване? Това наистина е един доста сериозен и многозначен въпрос, но що се касае до нашето новородение, аз бих отговорил с „ДА“. Бог е твърдо Този, Който изцяло поема инициативата в самото начало, за да ни привлече към Себе си (**Йоан6:44**), и да ни се разкрие в Духа, така щото да ни свидетелства недвусмислено за Своето съществуване. Но след като ние сме отворили веднъж сърцето си за Него и за Неговата благодат, отговорността за това да го търсим и да пребъдваме в благодатта Му остава върху нас. Както видяхме Той чрез залога на Св. Дух в нас се ангажира да осигурява благодатта, необходима ни за живота и за благочестието, но отговорността да пребъдваме в тази благодат си остава изцяло наша. И тази отговорност расте успоредно със светлината и истината, които сме получили от Бога. От друга страна пък, Бог покрива до голяма степен със Своето суверенно действие и благодат областите, където сме все още в тъмнина, и където нямаме достатъчно сила, знание и мъдрост за да ходим в светлината. За това и апостол Яков ни съветва да се приближаваме към Бога, за да се приближава и Той към нас (**Яков4:8**). С други думи след като веднъж Бог се докосне до живота на човека чрез своята милост и благодат, давайки му вяра за спасение, Той прехвърля до голяма степен отговорността върху човека, изпитвайки го по този начин до колко той наистина люби Бога и осъзнава своята нужда и зависимост от Него. И така на основата на тази вяра, която действа чрез любов, човек започва да търси Бога, като при всяка следваща среща с Него Божията благодат изработва в него повече вяра и освобождава повече от Божия живот и природа в човека, водейки го към спасение и пълно съединяване с Бога – не само в духа, но и в душата и в тялото му.